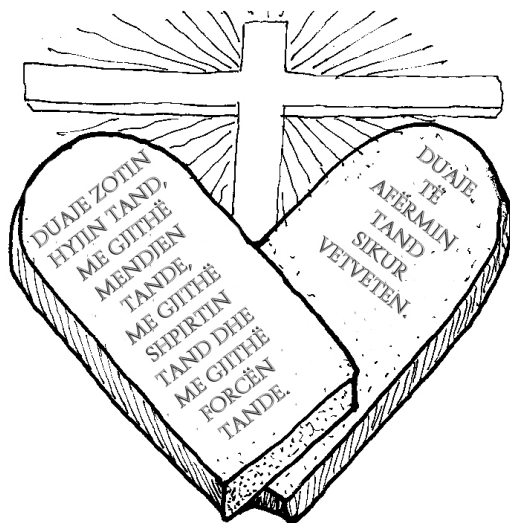

E Diela e XXX gjatë vitit - A

**Si mund ta duash Zotin
që nuk e sheh,
kur nuk e don të afërmin
që e sheh.**

*Famullia
Katedralja e shën Palit*

NË EMËN TË ATIT, E TË BIRIT E TË SHPIRITIT SHEJT. AMEN.

Ky adhurim përmbi urdhnin “e madh” shkon drejtpërdrejtë në zemër të Ungjillit dhe të krejtë jetës së krishtenë. “Urdhni i parë i madh”, asht me e dashtë Hyjin plotësisht, dhe i dyti që asht “i ngjashëm me të parin”, me dashtë të afërmin si vetveten, përmbajnë në vetvete krejtë zbulimin biblik që na asht ba në historinë e shëlbimit. Zoti asht Dashni: Kjo e vërtetë na asht zbulue në jetën e Jezusit të Nazaretit dhe që e ka pa përmbushjen e saj në vdekjen dhe ringjalljen e Tij. Këtë gja ju kërkon Ati të gjithë atyne që vehen në ndjekje të Krishtit: me dashtë atë dhe vllaznit tanë.

Aleluia, aleluia.

“Në kjoftë se ndokush më do, do ta mbajnë fjalën teme, thotë Zoti, dhe Ati i jem do ta dojë e ne do të vijmë tek ai”.

Aleluia, aleluia.

Lexin prej Ungjillit sipas shën Mateut (Mt 22,34-40)

Në atë kohë, farisenjtë, kur morën vesh se ua mbylli gojën saducejve, u bashkuan dhe njëri tyre [mësues Ligji], për ta vënë në provë, e pyeti:

“Mësues, cili është më i madhi urdhërim i Ligjit?”

Jezusi përgjigji:

“Duaje Zotin, Hyjin tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd e me gjithë mendjen tënde! Ky është më i madhi dhe i pari urdhërim. I dyti është i barabartë me të: ‘Duaje të afërmin tënd porsì vetveten!’ Në këto dy urdhërime varet i tërë Ligji dhe Profetët.”.

Fjala e Zotit

Heshtje e shkurtë meditimit...

Secila prej pyetjeve ka marrë prej Jezusit një përgjigje shumë të kjashtë: i pari i të tanë urdhnave asht me dashtë Zotin, dhe i dytë, që asht i ngjashëm me të, me dashtë njerëzit. Pra nuk mund të mendohet se Zoti ka me mujtë me hi ndonjëherë në atë zemër që e përjashton njeriun. Përkundrazi, Jezusi na jep sigurinë se takimi me vetë Hyjin rinovohet dhe përsoset në bazë të kujdesit dhe dashnisë që kena për njerëzit. Pra, duhet me dashtë njeriun ma përpara për me mbërritë me dashtë Zotin me të vërtetë.

Të lutemi bashkë me Psalmin 17:

**Ti, o Zot, je Qeta ime,
Kështjella ime, Streha ime dhe Shpëtimtari im!
Perëndia im, Ndihmëtari im, në Të shpresoj!**

**Ai është Mbrojtësi im,
fuqia e shpëtimit tim, ndorja ime!
Në ndihmë do ta thërras Zotin tejet të lavdishëm,
dhe do të shpëtoj nga armiqtë e mi.**

**Më sulmuan në ditën më të keqen,
por Zotin e pata krah,
Ai më qiti në vend të shpëtimit,
më shpëtoi sepse më kishte për zemër.**

**Ti je i mirë me njeriun e mirë,
me të pafajshmin je i pafajshëm,
me të mbrapshtin ti je i squet.
Ti e shpëton popullin e përvujtë,
e krenarët i bën t'i ulin sytë.**

**Prandaj, o Zot, do të të lavdëroj ndër paganë,
himne gëzimi do t'i këndoj Emrit tënd!
Zoti ia shumon fitoret mbretit të vet,
e përkrah të shuguruarin e vet,
Davidin e pasardhësit e tij deri në amshim!**

Pjesa e Ungjillit që sapo lexueme asht shume e njoftun besoj për të gjithë ne. Jena në javën e fundit të jetës së Jezusit në Jeruzalem. Një njohës i mirë i Ligjit e pyet Jezusin për me e vu në provë. E pyet për një çështje, thelbi i së cilës asht aktual edhe në ditët tona: A asht ma i randësishëm gjesti fetar apo angazhimi për njeriun?

Kësaj pyetjeje Jezusi i përgjigjet duke thanë se të dy angazhimet duhet të jetohen bashkë në kjoftë se dojmë me e realizue idealin e madh të propozuem prej Ungjillit. Praktikisht Jezusi u thotë:

«Për me arritë tek Zoti, duhet me kalue nëpërmjet njeriut».

I formuluem kështu, ky mësim nuk asht i ri sepse fjalë për fjalë gjendet në Besëlidhjen e Vjetër.

E reja e krishtenë asht në faktin se prej Jezusit, janë të vume bashkë, në të njatin nivel, sepse po të mos ishin bashkë atëherë do ta humbnin forcën e tyne. Pse tham kështu?

Zoti asht prania ma e fortë në eksperiencën njerëzore, por në të njajtën kohë edhe ma “e dobëta”, sepse mund t’i përngjajnë një personit i cili nuk ka asnjë lidhje me zgjedhjet tona që mund të bajmë në jetë. Në këtë mënyrë, e rrejmë veten se po e dojmë Zotin, por në të vërtetë jena të dashuruem me zakonet tona e modelin e jetës që ne na pëlqen. Na mjafton kryemja e disa veprave e gjesteve fetare, por jeta e jonë nuk asht se bahet ma njerëzore.

Për me e dashtë Hyjin me të vërtetë, pa mashrime, atëherë duhet për me e dashtë të afërmin tonë, atë të afërm me të cilin Krishti identifikohet:

«Çkado që ja keni ba ma të voglit të njerëzve, ma keni ba mue». Dhe përsëri: «Në kjoftë se vëllau i yt ka diçka kundra teje, përpara se të kryesh shërbesat e tua fetare shko dhe pajtoju me të».

Në këtë mënyrë dashnia nuk asht ma diçka e lehtë, sepse i afërmi i jonë shpeshherë ka disa nevoja të paprituna që nuk na lajnë të qetë dhe mbase edhe nuk na pëlqejnë.

Në kjoftë se nuk na drejton drejt dashnisë për njeriun, dashnia të cilën thojmë se e kena për Zotin asht vetëm thjeshtë një fjalë boshe. Në kjoftë se na len indiferentë ndaj vuajtjeve dhe problemeve të të afërmit tonë, feja të cilën na thojmë se mund ta kena, do të na shërbejnë vetëm si mburojë e bukur për me u izolue dhe me justifikue mosangazhimin tonë. Shën Gjoni thotë:

«Në kjoftë se ndokush thotë se e don Hyjin, por e urren vëllanë, asht një rrenacak».

Por edhe dashnia për njeriun, pa e pasë burimin prej dashnisë që kena prej Hyjit, nuk mundet me kenë e pastër dhe jetëgjatë. Pa kenë e shtyme prej Ungjillit, dashnia për të afërmin rrezikon me kenë dashni egoiste dhe pushtuese e tjetrit, ashtu sikurse asht dhe instikti njerëzor. Për këtë arsye asht edhe dashni përgjithësisht e drejtue me drejt atyne që i kena në simpati, drejt atyne që na pëlqejnë dhe drejt

atyne që na e kthejnë në një formë tjetër. Në këtë mënyrë përfundojmë duke dashtë personat që na janë simpatikë, të edukuem, bujarë, të përmbajtun; pra duajmë atë person i cili në një farë mënyre na e kthen atë që i japim. Për këtë arsye Jezusi thotë:

*«Në kjoftë se i doni vetëm ata që ju dojnë,
çfarë shpërblimit pritni? A nuk bajnë kështu edhe
mëkatnorët?».*

Hyji zgjedh të huajin, vejushën, jetimin, të varfnin, të paedukatin, mëkatnorin, të gjithë ata që bájne në vetvete shenjën e padrejtësisë. Drejt këtyne duhet me na çue Dashnia Ungjillore, sepse kjo duhet me kenë edhe ndërgjegja e botës së re që pretendojmë të lindë.

Ti kërkojmë Zotit në këtë Adhurim të Shejtë që të na e japin hirin për me mësue e me dashtë me dashninë e vërtetë. Ti kërkojmë jo thjesht hirin që vjen prej instinktit tonë, as dashninë e bukur që na buron prej ndonjë kange sentimentale, prej ndonjë filmit apo romanit, por DASHNINË e fortë dhe krijuese të Jezusit të cilën na e ka mësue me veprat dhe me fjalët e jetës së tij, dhe që na shtyn për me ba zgjedhje të guximshme në jetë. Kjo asht dhe kjo duhet me kenë thirrja e jonë.

Heshtje e shkurte meditimit dhe kangë...

Të lutemi të gjithë bashkë:

O Zot Jezu Krisht,
bëj që dashuria e jonë për njeriun
të jetë e pastër dhe e fortë
ashtu sikurse Ti e ke pasur,
ashtu sikurse Fjala e jote na e mëson,
por në të njëjtën kohë
të jetë edhe konkrete
ashtu sikurse ti e ke pasur dhe e ke përherë.
Na e jep hirin, o Jezus,
të kemi një dashuri
që të jetë e kujdesshme ndaj çdo situatë të vërtetë
të cilën e ndeshim në ditët e jetës sonë.
Mos lejo, o Jezus,
që të zhgënjehemi
kur dashuria nuk na kthehet,
kur respekti që japim
nuk na kthehet me respekt,
kur e mira që bëjmë
nuk na kthehet me të mirë.
O Zot Jezus,
ne shpeshherë mendojmë se të jemi besnikë,
atëherë kur shumëfishojmë gjestet tona fetare.
Fjala e jote sot po na thotë,
se e vërteta e besimit tonë,
nuk është thjeshtë

**besnikëria ndaj praktikave të kultit,
por dashuria që kemi për të afërmin,
dhe kjo dashuri ka për masë të sajën
sakrifikim që Ti ke bërë njeriun,
sakrifikimin të cilin po ma kërkon dhe mua sot.
Faleminderit Jezus,
për shembullin që na ke dhënë,
faleminderit për Hirin Shejtërues që na e jep,
për të zbatuar Fjalën tënde. Amen.**

Heshtje e shkurtë meditimit dhe këngë...

«Mësues, në Ligj, cili asht urdhni ma i madh?»

Kjo pyetje i bahet Jezusit «për me e vu në provë».

I Dijshmi i Ligjit priste që Jezusi të bante diferencime, dhe kjo do të ishte pika ku mund ta akuzonin:

«Duaje Zotin Hyjin tand... dhe të afërmin tand si vetveten», duke u shprehë se sa i rëndësishëm asht i pari, por dhe krejt i pandashëm me të i dyti.

Ekziston në ne shpeshherë si tek i Dijshmi i Ligjit, tendenca për me e copëzue Fjalën e Zotit sipas interesave tona të momentit. Për këtë Jezusi thotë:

«Prej këtyne dy urdhnave, varet krejt Ligji dhe Profetnit».

Nuk mund të ekzistojnë asnjë urdhën i cili të mund ta anashkalojë dashninë e Hyjit. Përtej situatave të ndryshme që na paraqiten në jetë, kush vepron, me dashni e për dashni, duhet të jetë i sigurtë se po vepron sipas Ligjit të Zotit.

Në rastin kur Jezusi përballët me respektimin bosh të ligjeve që Farizejt i kishin prej traditës së etërve të tyre dhe jo ato ligje që rridhnin prej dashnisë së Zotit, Jezusi pra, shpeshherë fliste për ndjetin

me të cilin ti e ban një veprim. Për shembull: Farizejve që i akuzonin nxanësit e tij se nuk i lanin duart sipas ritit para buket, Jezusi u thotë:

«Jo ajo çka hyn në gojën e njeriut e ban atë të papastër, por ajo çka del prej gojet, e ban atë të papastër!».

Ajo çka i intereson Hyjit asht ndjeti dhe ndjenjat që njeriu ka brenda vetvetes:

«Prej zemrës, në fakt, vijnë të gjitha mendimet e këqija...».

Dashnia për Zotin shndërrohet në një fabul të rëndomtë në kjoftë se në vend që të shprehet konkretisht, mshehet pas disa praktikave rituale:

«Në të vërtetë, ai që nuk don vëllanë e tij që e sheh, nuk mundet me e dashtë Zotin që nuk e sheh».

Masa matëse se sa e duam Zotin, diftohet në masën se sa e vejmë në praktikë Fjalën e tij:

«Kisha uri dhe më dhatë me hangër».

Nuk ekziston një mënyrë tjetër me e dashtë Zotin, përveç kalimit nëpër vëllanë tonë:

«Kushdo që thotë: “Unë e dua Zotin”, por e urren të vëllanë, asht rrenacak dhe hipokrit».

Dhe dashnia për të afërmin mund dhe duhet ta ketë zanafillën në dashninë që kena për vetveten, jo në kuptimin narcizist të fjalës, por në kuptimin e respektit për vetveten: për trupin tonë që asht Tempull i Shpirtit Shejt, për limitet tona dhe për vlerat tona. Mundena me dashtë vetëm atëherë kur besojmë në dinjitetin që Zoti na ka dhanë si krijesa të dashtuna prej Tij.

«Duaj, e ban çka të duash», thoshte shën Agustini. Duke u nisë edhe prej kësaj shprehjeje të fillojmë me e dashtë vetveten dhe kështu kena me e dashtë edhe të afërmin, dhe vetëm kur t'i kena këto dy dimensione të plotësuese do të mbërrijmë me e dashtë Hyjin *«me gjithë zemër, me gjithë shpirt, me gjithë mendje»*.

Të lutemi të gjithë bashkë:

O Zot Jezus,

ti na i ke hapur zemrat tona drejt lirisë,

ti i ke shëruar plagët tona,

ti na pranon ashtu sikurse jemi

me dobësitë tona dhe me gabimet tona.

Ti na e ke dhuruar Fjalën tënde,

i na ke ftuar që të të njohim Ty,

në dashurinë e vërtetë dhe të sinqertë

e cila të do ty sikurse secilin vëlla,

duke na ndihmuar që të jetojmë

në harmoni të plotë me gjithë krijimin.

Ne po ushqehemi me gëzim

me bukën e Fjalës tënde,

me bukën që është dashuria e jote për ne

me Korpin e lyer në Gjakun tënd:

Mos na braktis asnjëherë, o Zot Jezus,

në rrugën e vështirë të jetës sonë.

Bëj që të shohim e të të njohim

në fytyrën e vëllait që vuan,

në lotin e derdhur prej padrejtësisë,

në djersën e derdhur prej lodhjes.

Na e jep ngushëllimin tënd, o Jezus,

dhe bashkë me ngushëllimin

na e jep edhe gëzimin të mund të themi:

Faleminderit që je i pranishëm në ne,

Faleminderit që na ke bërë

pjesë të jetës tënde. Amen.

Ati ynë...

O Jezus, ti nuk ke shpikë formula të reja dhe të komplikuese për me na ba që të mbrijmë në jetën e pasosun. Nuk na ke dhanë as urdhna dhe detyra që të mos mund t'i zbatojmë, apo të cilat mund t'i zbatojnë vetëm shejtnit. Por, o Jezus, ti je ndalë pikërisht në ato gjana që na tashma i njohim dhe e ndijmë në shpirt: dhe prej aty Ti e merr përgjigjen që ke me ju dhanë farizejve dhe secilit prej nesh, që prej teje kërkon me ditë arsyen e sjelljes tande me njeriun në këtë mënyrë.

Në fakt, Ti na kërkon dhe na urdhnnon për me dashtë Hyjin jo në një mënyrë të çfarëdollojshme, jo kur, si, dhe sa dojmë na, por me gjithë zemrën tonë, me gjithë shpirtin tonë dhe me gjithë mendjen tonë. Asht e vërtetë, o Jezus, se Ati yt dhe Ati ynë, nuk mundet dhe nuk duhet me kenë si një prej shumë figurave apo personave që e pushtojnë jetën tonë, por Ai asht dhe duhet me kenë i vetmi që na drejton dhe na mbanë, e për këtë arsye edhe duhet me pasë një vend të veçantë.

Për këtë arsye, o Jezus, na këtu të mbledhun në gjunjë përpara teje, duem me u ba pjesë e korit të amshuem të të gjithë atyne që i këndojnë emnit tand. Përmbi tokë, o Jezus, Atin tand dhe Atin tonë e thërrasin me emna të ndryshëm, dhe në emnin e Atit tand dhe Atit tonë shpeshherë e urrejmë njani tjetrin; por në kjoftë se e duem të varfnin dhe nevojtarin, këtë e bajmë sepse në fytyrën e tij na shohim

e njohim fytyrën tande, o Zot Jezus. na nuk mundena me thanë se ti je një Zot i çfarëdoshëm, dhe se pak rëndësi kanë besimet, sepse çdo besim vlen si dhe sa një besim tjetër, por na jena të bindun se çdo fytyrë e uritun asht fytyra e jote, çdo gojë e uritun për ujë asht goja jote, dhe kushdo mbi këtë tokë që jep bukë, ujë dhe dashni, ai person po të don Ty e po ta jep Ty, edhe pa e ditë ndoshta. Asht Shpirti i jot i dashnisë, o Jezus, që e mbushë krejt universin me paqen e tij. Na e jep hirin, o Jezus, që të mos ja mbyllim derën asnjëherë veprimit të Dashnisë tande!

Heshtje e shkurtë meditimi...

Të lutemi të gjithë bashkë:

Lutja për thirrjet meshtarake

**Të dëgjueshëm ndaj Fjalës tënde,
të kërkojmë o Zot:**

“Dërgo punëtorë në të korrat e tua”.

Në lutjen tonë

Ti e sheh nevojën për meshtarë të rinj.

**Dhuroju të rinjve tanë,
një shpirt të hapur dhe plot guxim,
që ta pranojnë ftesën tënde.**

**Foli me zemrën Tënde zemrës së tyre
dhe thirri për emër.**

Në sajë të hirit tënd

**le të jenë, të qetë,
të lirë dhe të fortë;**

të lidhur me një dashuri të vetme,
të pastër dhe besnike.
Të jenë apostuj të apasionuar të Mbretërisë tënde,
kundërshtarë të hipokrizisë
dhe heronj të përvujtë të Shpirtit.
Edhe një gjë tjetër të kërkojmë, o Zot:
bashkë me të “thirrurit”
të mos mungojnë edhe “ata që i thirrin”;
ata që në emrin tënd i ftojnë,
i këshillojnë, i shoqërojnë dhe i udhëheqin.
Qofshin famullitë tona shenja të bekimit tënd
dhe hapësira të denja
në të cilat mësohet dhe shpallet besimi.
Për seminaristët tanë të kërkojmë
qëndresë në zgjedhjen e tyre:
bëj që të rriten çdo ditë në shejtëri dhe në dije.
Ata që tashmë e jetojnë thirrjen tënde,
Ipushkvin tonë dhe Meshtarët tanë
- forcoji në punën e tyre apostolike,
mbroji në ankthet e tyre,
ruaji në vetminë e tyre,
dhe forcoji në besnikëri.
Me ndërmjetësinë e Nënës tënde të Shejtë,
po ta besojmë ty, o Jezus, lutjen tonë.
Lindshin, o Zot, prej lutjeve tona,
thirrjet meshtarake
për të cilat aq shumë kemi nevojë. Amen.

**Sakramend pra kaq t'madhnuem,
le t'adhrojmë me f'tyrë për dhe,
edhe dokja e motit t'shkuem
t'ia lshojë rendin sjelljes s're;
N' çka s'mbrrin mendja me kuptue,
Ndihmë t'na bahet shejtja fe.**

**Atit, Birit sot përhera
u kjoftë kanga plot hare,
jetë pushtet u kjoftë e ndera
bekue kjoshin n'qiell e n'dhe;
Shpirti rrjedhë dy vehtjesh tjera,
njai kjoftë lavdi i shejtes fe. Amen.**

- Bukën qiellore ua dha atyre.
- Që në vetvete ka çdo shije.

Të lutemi. O Zot Jezu Krisht, që në Sakramendin e mrekullueshëm të Eukaristisë na ke lanë përkujtimin e Pashkëve të tua, ban që ta adhurojmë me fe të gjallë misterin e shejtë të Korpit dhe Gjakut tand, për të shijue në ne të mirat e shëlbimit tand. Ti që jeton e mbretnon në shekuj të shekujve. Amen.

Qoftë bekuar Zoti.

Qoftë bekuar emri i shejtë i Tij.

Qoftë bekuar Jezu Krishti,

Zot i vërtetë e njeri i vërtetë.

Qoftë bekuar emri Jezus.

Qoftë bekuar zemra tejet e shejtë e Tij.

Qoftë bekuar gjaku tejet shejtë i Tij.

Qoftë bekuar Jezu Krishti

në Sakramendin tejet shejtë të Elterit.

Qoftë bekuar Shpirti Shejtë ngushëllues.

Qoftë bekuar e madhnuemja Nëna e TenZot,

Virgjëra Mari.

Qoftë bekuar të zanët e shejtë e të panjollë të saj.

Qoftë bekuar të ngjiturit e lumtur të saj në qiell.

Qoftë bekuar emri i Zojës Virgjër dhe Nënë.

Qoftë bekuar shejti Jozef, fati tejet i pastër i saj.

Qoftë bekuar Zoti ndër engjëjt dhe shejtnit e vet.